

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/721/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413216555
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1413216555.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľky: C. C. J.Č., O. D., nar. XX.XX.XXXX, J. T. XX, C., zastúpená advokátkou: JUDr. Anna Niku, advokátska kancelária NIKU & partners, s.r.o., so sídlom Prokopa Veľkého 51, Bratislava, IČO: 36 866 008, proti odporcovi: C. J. J., nar. X.X.XXXX, bytom R. XX/A, J., zastúpený advokátskou kanceláriou BUŽEK & TEREM advokáti, s.r.o., so sídlom Mariánska 12, Bratislava, o výživné na manželku, na odvolanie navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 24. júna 2014 č. k. 18 C 78/2013-148, v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 12. augusta 2014 č. k. 18 C 78/2013-184, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 24.6.2014 č. k. 18C 78/2013-148, v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 12.8.2014 č. k. 18C 78/2013-184, v napadnutých častiach týkajúcich sa bežného a zročného výživného na navrhovateľku p o t v r d z u j e, s tým, že zročné výživné za obdobie od 30.8.2013 do 24.6.2014 vo výške 100,- Eur je odporca p o v i n ý zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V časti trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žiadny z účastníkov konania n e m á právo na náhradu trov prvostupňového konania.

Odporcovi n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 12.8.2014 č. k. 18C 78/2013-184, uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky mesačne sumou 100,- Eur počnúc dňom 30.8.2013 vždy do 15. dňa v mesiaci, zročné výživné za obdobie od 30.8.2013 do 24.6.2014 vo výške 100,- Eur uložil odporcovi uhradiť spolu s bežným výživným do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že do zročného výživného odporcovi započítal sumu 900,- Eur, vo zvyšku návrh zamietol. Ďalej rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 16,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 1.185,79 Eur na účet jej právnej zástupkyne. Právne vec posúdil s poukazom na ust. § 71 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. (Zákon o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len Zákon o rodine) a § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine, keď vykonaným dokazovaním zistil, že účastníci konania uzavreli manželstvo dňa 10.9.2011 pred Matričným úradom v Markušovciach, ktoré doposiaľ trvá, pričom na súde prvého stupňa sa vedie konanie o jeho rozvod pod sp. zn. 25P 65/2014. Z manželstva pochádza maloletý syn C. J., nar. XX.X.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 13P 212/2013-60 zo dňa 14.11.2013, právoplatným a vykonateľným od 28.11.2013, bola schválená rodičovská dohoda

o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému C., v zmysle ktorej bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti navrhovateľky a odporca sa zaviazal prispievať na výživu syna sumou 110,- Eur mesačne počnúc mesiacom apríl 2013 spolu s dlžným výživným vo výške 440,- Eur v splátkach po 50,- Eur mesačne. Uviedol, že uznesením zo dňa 9.9.2013, č. k. 18C 78/2013-36, právoplatným dňa 8.1.2014, súd prvého stupňa nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi uložil povinnosť platiť navrhovateľke výživné v nevyhnutnej výške 100,- Eur mesačne počnúc dňom vydania rozhodnutia o predbežnom opatrení. Z dekrétu o ustanovení kolégiového súdu Cirkevného súdu Spišského biskupstva zistil, že navrhovateľka podala dňa 13.2.2014 návrh na vyhlásenie neplatnosti cirkevného manželstva s odporcom. Ustálil, že navrhovateľka je nezamestnaná, je poberateľkou rodičovského príspevku v sume 203,20 Eur a prídavku na dieťa v sume 23,52 Eur. V roku 2013 poberala rodičovský príspevok v sume 199,60 Eur a prídavok na dieťa v sume 23,10 Eur a okrem uvedeného v januári 2013 disponovala sumou 1.154,78 Eur na základe vyplatenej životnej poisťky a minula ju na náklady na maloletého a osobné výdavky. Žije s rodičmi v Markušovciach a stará sa tam osobne o dieťa pochádzajúce z manželstva s odporcom. Maloletý syn je vo veku 2 roky a celodennú starostlivosť mu zabezpečuje navrhovateľka. Rodičia jej vypomáhajú čiastočne. Priemerné výdavky navrhovateľky na ošatenie, stravovanie, lieky, kultúrne podujatia, cestovné, ubytovanie, telefón a internet sú vo výške 440,- Eur, k tomu splátka úveru vo výške 214,33 Eur mesačne. Náklady na maloletého syna ustálil sumou 220,- Eur mesačne. Ďalej zistil, že odporca je zamestnaný ako redaktor v spoločnosti TREND Holding, s.r.o. a jeho priemerný mesačný plat za obdobie od júna 2013 do mája 2014 pozostáva zo sumy 10.690,84 Eur bez autorských honorárov, ktoré boli odporcovi vyplatené spolu vo výške 1.941,29 Eur. Celkový mesačný čistý príjem odporcu za uvedené obdobie bol vo výške 1.052,67 Eur, pričom za posledné dva mesiace došlo k zníženiu jeho príjmu v priemere na 765,47 Eur netto mesačne. Uviedol, že účastníci konania majú v podielovom spoluvlastníctve byt v J. E. K. L. E., každý z nich je samostatne v zmluvnom úverovom vzťahu, aktuálne byva v byte sám odporca. Zmluvou o účelovom splátkovom úvere sa odporca zaviazal splácať úver v mesačných splátkach vo výške 156,89 Eur, keď aktuálna výška splátky úveru za úrok i istinu je 179,46 Eur a odporca od začiatku r.2013 prispieval navrhovateľke nepravidelne aj na jej splátku úveru. Jeho ďalšie pravidelné mesačné výdavky predstavuje záloha na byt v sume 106,- Eur, 30,- Eur elektrina, 27,- Eur internet + TV, 12,05 Eur poisťka hypo, 60,- Eur oblečenie, 20,- Eur lieky, 30,- Eur parkovanie 150,- Eur starostlivosť o domácnosť a strava, 110,- Eur benzín a MHD, 79,- Eur rozrátané výdavky v súvislosti s havarijnou a zákonnou poisťkou auta a jeho údržbou a s cestovaním mimo Bratislavy za rodinou. Vo vzťahu k synovi si plní vyživovaciu povinnosť vo výške 110,- Eur mesačne.

Súd prvého stupňa vyslovil, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a končí jeho zánikom. Požiadavka rovnakej životnej úrovne manželov je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva aj z ich rovnakých práv a povinností v manželstve, avšak táto zásada podľa súdu prvého stupňa neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi vyvodzovanú len od zárobkov. Považoval za potrebné prihliadnúť i na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, rovnako aj na dôvod, pre ktorý si jeden z manželov neplní svoju vyživovaciu povinnosť. Zároveň je podľa neho potrebné sa zaoberať otázkou starostlivosti o domácnosť a otázkou osobnej starostlivosti o deti, keď výkon týchto činností je postavený na rovnakú úroveň ako finančné zabezpečenie rodiny. Poukázal na to, že výživné nemožno priznať pre prípad rozporu s dobrými mravmi, ktorá zásada je korektívom spôsobujúcim, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve sa táto zásada nemusí naplniť, pretože inštitút manželstva je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Morálnym vymedzením manželstva je povinnosť manželov žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Neplatí však, že pri porušení týchto zásad vyživovacia povinnosť zaniká, ale je treba posúdiť, ako sú plnené vzájomné povinnosti, resp. prečo plnené nie sú.

Konštatoval, že účastníci konania stále manželia, nežijú v spoločnej domácnosti, prebieha ich rozvodové konanie s ich rozdielnym názorom na príčinu rozvratu manželstva, a že za tohto stavu nie sú prekážkou určenia výživného medzi manželmi dobré mravy v zmysle § 75 ods. 2 Zák. o rodine, pretože je evidentné, že k rozvratu vzťahov v manželstve prispeli obaja účastníci konania. Vyvodil, že odporca si neplnil dobrovoľne v plnej miere svoju vyživovaciu povinnosť voči manželke, v dôsledku čoho vznikol rozdiel v ich životnej úrovni. Ak odporca argumentoval bezdôvodným odchodom navrhovateľky zo spoločnej domácnosti a s tým spojenou povinnosťou znášať dôsledky s tým spojené, mal za to, že uvedené nekorešponduje s podaním návrhu na rozvod manželstva odporcom. Vyjadril názor, že aj za situácie,

že manželia žijú oddelene, ich životná úroveň by mala byť v zásade rovnaká. Dal do pozornosti, že manželka je nezamestnaná a odporca s výživným vo výške 100,- Eur súhlasil, a teda svoju vyživovaciu povinnosť voči manželke si uvedomuje. Pri určení výživného prihliadol na starostlivosť navrhovateľky o domácnosť vrátane starostlivosti o dieťa a na príjem odporcu, ktorý sa za posledné obdobie znížil. Zdôraznil, že vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu, ktoré uzavrelo manželstvo, trvá ako podporná vo vzťahu k vyživovacej povinnosti manželov a trvá len v prípade, ak manžel nie je schopný ju plniť vôbec alebo nie v plnej miere (R4/1972). Vyživovaciu povinnosť tak nemožno preniesť na rodičov navrhovateľky. Uzatvoril tak, že s ohľadom na odôvodnené potreby navrhovateľky na jednej strane a na schopnosti, možnosti a majetkové pomery odporcu na strane druhej, pri zachovaní zásady rovnakej životnej úrovne manželov, zodpovedá suma 100,- Eur manželskej vyživovacej povinnosti odporcu na navrhovateľku, a to od podania návrhu na začatie konania, keď takto určené výživné neohrozuje plnenie vyživovacej povinnosti odporcu voči maloletému synovi a neohrozuje ani zabezpečenie všetkých jeho potrieb. Zároveň rozhodol o zročnom výživnom za obdobie od 30.8.2013 do 24.6.2014, pričom v zmysle vyjadrenia navrhovateľky na pojednávaní do celkovej sumy zročného výživného 1000,- Eur (10x100=1000 Eur) započítal sumu 900,- Eur. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v časti, ktorou bol návrh navrhovateľky zamietnutý, podala riadne a včas odvolanie navrhovateľka, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť, prípadne zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedla, že požadovanú sumu 350,- Eur titulom výživného na manželku považuje za primeranú s ohľadom na všetky okolnosti, keďže odporca neprispieva na jej výživu žiadnou čiastkou a prestal jej prispievať i na splátky hypotekárneho úveru na byt vo výlučnom užívaní odporcu. Poukázala na rozhodnutie súdu prvého stupňa o jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 9.9.2013 č. k. 18C 78/2013-36, ktorým bol odporca zaviazaný na výživné 100,- Eur mesačne, s tým, že dané plnenie má byť len dočasnou úpravou pomerov účastníkov konania. Podľa jej názoru súd prvého stupňa výdavky účastníkov konania neposúdil rovnako z pohľadu ich nevyhnutnosti, keď odporcovi uznal výdavky na parkovanie, pohonné hmoty, výdavky spojené s údržbou a prevádzkou vozidla, pričom u nej výdavky tohto druhu nezohľadnil, hoci odporca výlučne sám z vlastného rozhodnutia užíva ich spoločné motorové vozidlo. Dôvodila, že priznaním výživného vo výške 100,- Eur mesačne súd prvého stupňa poprel svoje vyjadrenie uvedené v odôvodnení rozhodnutia, podľa ktorého nie je možné prenášať odporcovu vyživovaciu povinnosť na jej rodičov, a poukázala na skutočnosť, že práve odporca podal návrh na rozvod manželstva. Napadnuté rozhodnutie označila za nezodpovedajúce ust. § 157 ods. 2 OSP vzhľadom na jeho nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť. Zhrnula, že jej mesačný príjem i s výživným na dieťa je vo výške 436,72 Eur, z ktorého je povinná splácať i úver, pričom odporca ako jediný užívateľ bytu nesúhlasí s jeho predajom. Poukázala na nutnosť splácania úveru z dôvodu záložného práva banky, zostatok 248,86 Eur mesačne (436,72 Eur - 187,86 Eur) je nedostatočný pre ňu a dieťa. Vypočítala, že po odčítaní výdavkov odporcu z jeho príjmu 1.052,67 Eur mesačne mu na jeho osobu ostáva suma 537,51 Eur, preto poprela správnosť rozhodnutia z hľadiska potreby rovnakej životnej úrovne manželov. Mala za to, že súd nezohľadnil skutočné možnosti odporcu a vychádzal len z dokladovaného príjmu od zamestnávateľa a poukázala na to, že odporca nemá výdavky súvisiace so stykom s dieťaťom, ktorý nevyužíva. Vytkla súdu prvého stupňa, že rozhodnutím neurčil miesto plnenia výživného, keď odporcu nezaviazal plniť výživné k jej rukám, a taktiež, že nesprávne rozhodol o výške zročného výživného, keď jej výšku určil za obdobie od 30.8.2013 do 24.6.2014, pretože výška zročného výživného 100,- Eur je správna iba pri posudzovanom období od 1.9.2013 do 30.6.2014. Výrok o sume, ktorá bola do zročného výživného započítaná, označila za nadbytočný. Mala za to, že súd prvého stupňa taktiež pochybil, keď v časti výroku o trovách konania nerozhodol o lehote na ich splatnosť. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

Proti vyššie uvedenému rozsudku prvého stupňa v časti týkajúcej sa náhrady trov konania podal riadne a včas odvolanie, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa žiadal v napadnutej časti zmeniť a náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania nepriznať. Poukázal na čiastočný úspech navrhovateľky v konaní, keďže návrhom na začatie konania sa domáhala výživného vo výške 350,- Eur a posudzovaným rozsudkom jej bolo priznané výživné vo výške 100,- Eur v pomere 29 %. Aplikovať bolo teda podľa jeho názoru potrebné ust. § 142 ods. 2 OSP. Taktiež poukázal na eventualitu postupu podľa § 150 ods. 1 OSP, pretože od mesiaca apríl poberá mzdu len vo výške 715,- Eur a priznané trovy právneho zastúpenia sa rovnajú takmer ročnému plneniu výživného.

Oporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej žiadal ako vecne správny potvrdiť a o trovách odvolacieho konania rozhodnúť tak, že žiadnemu z účastníkov nebude priznaná ich náhrada. Poukázal na súdne konania účastníkov, v rámci ktorých navrhovateľka od neho požaduje spolu sumu 600,- Eur titulom výživného na maloleté dieťa a na manželku, k čomu dostáva rodičovský príspevok vo výške 226,72 Eur a teda mesačne bez práce požaduje sumu 826,72 Eur. Dôvodil, že napriek tomu, že pracuje na plný úväzok, takúto sumu nezarába, pričom pozornosť upriamil na skutočnosť, že v poslednom roku mu rázne klesol príjem na aktuálnych 715,- Eur mesačne. Tvrdenia navrhovateľky o cielej dohode so zamestnávateľom v tomto smere označil za nepodložené a nepravdivé. Uviedol, že od začiatku roka 2013 zasielal navrhovateľke sumu 200,- Eur z vlastnej vôle okrem mesiaca, v ktorom mal povinnosť uhradiť nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu. Poukázal na vek maloletého dieťaťa (2 a pol roka) a s tým súvisiacu možnosť navrhovateľky finančne si prilepšiť prácou na aspoň čiastočný úväzok. Je preto podľa neho potrebné prihliadnúť na možnosti a schopnosti navrhovateľky v tomto smere. Uviedol, že chýbajúce finančné prostriedky mu znemožňujú navštevovať maloletého syna v Spišskej Novej vsi a poukázal na rozhodnutie samotnej navrhovateľky opustiť spoločnú domácnosť, s čím samozrejme súvisí aj finančná náročnosť tejto situácie. Motorové vozidlo je jeho výlučným majetkom titulom daru od svojej matky pred uzavretím manželstva. Pokiaľ ide o spoločný byt poukázal na neochotu navrhovateľky akceptovať skutočnosť o jeho bezpodielovom spoluvlastníctve a taktiež jeho zariadenie pred uzavretím manželstva. V byte ostal sám výlučne z rozhodnutia navrhovateľky, keď jej ponúkol zaplatenie všetkých jej investícií do bytu a prevzatie všetkých záväzkov voči banke, ktorú ponuku navrhovateľka odmietla. Tvrdil, že o návrhu na rozvod uvažovala i navrhovateľka a iniciovala ho prvá podaním návrhu na vyhlásenie neplatnosti cirkevného manželstva Cirkevným súdom Spišského biskupstva.

Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu do trov konania nevyjadrila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP. Rozsudok verejne vyhlásil za použitia § 211 ods. 2 OSP v spojení § 156 ods. 3 OSP, keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky proti zamietajúcej časti rozsudku nie je dôvodné, avšak naopak, odvolanie odporcu proti výroku o náhrade trov konania je dôvodné.

Súd prvého stupňa vo veci samej vykonal náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 OSP dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k čiastočnému vyhoveniu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 OSP odôvodnil. Prihliadnuc na obsah spisového materiálu a z neho vyplývajúci skutkový a právny stav odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP). Z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním (rozhodnutím) odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvého stupňa ich posúdil súhrnne a aj podrobne ich vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia bol koherentný a jeho argumenty podporujú príslušný záver o čiastočnej dôvodnosti uplatneného nároku. Rozhodnutie je racionálne, logické a spravodlivé. Rozsudok je presvedčivý, obsahujúci všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 OSP. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú a kvalifikovanú argumentáciu ohľadom svojho rozhodnutia. V odvolaní navrhovateľka neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa ustáleného stavu veci a jeho právneho hodnotenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvého stupňa iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne vyčerpávajúce a nežiada si doplniť dôvody na zdôraznenie jeho správnosti, preto odvolací súd uvádza len v krátkosti s ohľadom na odvolacie námietky nasledovné:

Výživné medzi manželmi vzniká z dôvodu, že manžel a manželka sú si rovní v právach a povinnostiach. Životná úroveň manželov by mala byť v zásade rovnaká. Z tejto zásady vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. pri vyživovacej

povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Súd však môže prihliadnúť aj na dobré mravy. Výživné medzi manželmi rovnako ako aj v iných prípadoch výživného podľa Zákona o rodine teda nemožno priznať, resp. priznať v požadovanom rozsahu, ak je požadovaný rozsah v rozpore so zásadami morálky. Súd tu musí vziať do úvahy dĺžku manželského spolužitia, vzájomné správanie oboch manželov, starostlivosť o spoločnú domácnosť a výchovu detí a tiež príčiny, pre ktoré k rozpadu harmonického spolužitia došlo. Pre záver, či priznanie výživného celkom alebo v uplatňovanom rozsahu neodporuje zásadám morálky, môže byť významnou skutočnosťou, či manžel uplatňujúci nárok na výživné neodmieta bez závažných dôvodov zo svojej strany plniť povinnosti vyplývajúce zo Zákona o rodine (žiť spolu, byť si verní a vzájomne si pomáhať, spoločne vychovávať deti pochádzajúce z manželstva atď.). Je potrebné súhrnne uvážiť postoj každého z manželov k manželstvu. Pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť peňazí, pretože je potrebné zhodnotiť vykonávanú prácu povinným manželom a s tým súvisiaci nárok na vyššiu mieru regenerácie, je potrebné zohľadniť rozdielnosť potrieb a nákladov, profesijného pôsobenia a pod. Ide o dosiahnutie spravodlivej rovnosti medzi manželmi.

V sporovom konaní, o ktoré ide i v posudzovanej veci, dôkazné bremeno, ktorého rozsah a konkrétny charakter určuje hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná, nesie navrhovateľ. Je teda jeho povinnosťou nad všetku pochybnosť preukázať dôvodnosť uplatňovaného nároku. V danom prípade odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa má za to, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno o dôvodnosti nároku na výživné na manželku nad rámec priznanej výšky s ohľadom na všetky vyššie uvedené aspekty tohto nároku a so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania pokiaľ ide o majetkové pomery manželov a motiváciu navrhovateľky opustiť spoločnú domácnosť vedenú s manželom v Bratislave a svoje rozhodnutie žiť so spoločným dieťaťom oddelene vo vzdialenom regióne. V tejto súvislosti je nevyhnutné prihliadnúť na nutnosť vynakladania finančných prostriedkov odporcom v snahe udržiavať styk s maloletým synom. Preto pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti odporcu k manželke s prihliadnutím na výsledky dokazovania o výške jeho príjmu (aktuálne 715,- Eur, predtým 1.052,- Eur), keď priznanie výživného vo vyššej než preskúmaným rozhodnutím priznanej výške výživného, by bolo pre odporcu viacmenej likvidačné a ohrozovalo by možnosť plnenia vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu, ako aj k dôvodom opustenia spoločnej domácnosti s odporcom, odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na ne poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP). Navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno a ani neoznačila žiaden dôkaz k preukázaniu tvrdenia o vyššom než vykázanom príjme odporcu.

Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku navrhovateľky ohľadom absencie určenia miesta plnenia výživného, keď takéto určenie je nutné len pri rozhodovaní o výživnom na maloleté deti a z napadnutého výroku je dostatočne zrejماً osoba oprávnená na prijatie priznaného plnenia.

Vzhľadom na odvoláciu námietku navrhovateľky o nesprávnom výpočte sumy zročného výživného odvolací súd uvádza, že výživné na manželku možno priznať od podania návrhu vo veci samej, t.j. počnúc dňom 30.8.2013. Zročné výživné sa vypočítava ku dňu rozhodnutia súdu, ktoré v danej veci bolo vydané dňa 24.6.2014. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa nepochybil a žiadna z procesných strán nebola ukrátená na svojich právach, resp. nebolo jej uložených viac povinností, než vyplýva zo Zákona o rodine, ak súd pre lepšiu zrozumiteľnosť rozhodnutia a vypočítateľnosť sumy zročného výživného zjednodušil postup pre jeho výpočet a zročné výživné určil za obdobie zaokrúhlené na celé kalendárne mesiace, t.j. za obdobie od 1.9.2013 do 30.6.2014. Oprávnená osoba má totiž nárok na mesačnú sumu výživného a výpočet alikvótnej čiastky pre jednotlivé dni ani nie je prípustný, a to s poukazom na ust. § 76 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy mesiac dopredu. Danú odvoláciu námietku preto odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú.

Rovnako pokiaľ ide o posúdenie odvolacej námietky navrhovateľky ohľadom nadbytočnosti výroku o tom, že do sumy zročného výživného sa započítava suma 900,- Eur, odvolací súd túto hodnotí ako irelevantnú, nakoľko nadbytočnosť uvedeného výroku v napadnutom rozhodnutí nemá za následok jeho vecnú nesprávnosť. Preskúmané rozhodnutie uvedením nadbytočného výroku, ktorý ani nie je vykonateľný a slúži len na doplnenie z dôvodu názornosti, prehľadnosti a zrozumiteľnosti pre

účastníkov konania nemožno teda považovať za postihnuté procesnou vadou. Odvolací súd však upresnil výrok napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o splatnosť zročného výživného vzhľadom na možné problémy s vykonateľnosťou rozhodnutia, keď bežné výživné je povinný odporca v zmysle výroku napadnutého rozsudku hradiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a zročné výživné mu bolo uložené zaplatiť spolu s bežným výživným do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá lehota na plnenie nemusí korešpondovať s lehotou na plnenie prvého bežného výživného. Podľa § 159 ods. 1 OSP doručení rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Doručením rozsudku odvolacieho súdu teda nadobúda rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatnosť a bežné výživné je vykonateľné nasledujúcim dňom. Za situácie, že by k doručeniu rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave došlo po uplynutí 15. dňa v mesiaci, by vykonateľnosť bežného výživného nastala až v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, v rozpore s čím by bola súdom stanovená vykonateľnosť zročného výživného do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá nastáva s poukazom na ust. § 159 ods. 1 OSP dňom doručenia rozsudku odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd pozmenil znenie výroku súdu prvého stupňa o lehote na plnenie zročného výživného.

Neobstojí ani argument navrhovateľky o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, ktorý obsahuje všetky zákonné náležitosti a súd prvého stupňa venoval jeho odôvodneniu náležitú pozornosť. Stručne a jasne v ňom opísal priebeh konania, vysvetlil argumentáciu oboch procesných strán, uviedol na vec sa vzťahujúce právne normy a spôsob ich aplikácie. Svoje rozhodnutie odôvodnil vyčerpávajúcim spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Odvolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa v danom prípade nie sú zjavne neodôvodnené a tak nezlučiteľné s čl. 46 Ústavy SR.

Lehota na plnenie pokiaľ ide o náhradu trov konania je stanovená v ust. § 160 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku, súd môže určiť dlhšiu lehotu. Predmetnú odvoláciu námietku preto odvolací súd opäť hodnotí ako nedôvodnú. Navyše vzhľadom na podané odvolanie odporcu proti výroku o náhrade trov konania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v tejto časti a dospel k záveru o vecnej nesprávnosti rozhodnutia o náhrade trov konania. Navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala priznania výživného vo výške 350,- Eur. Odporca nežiadal návrh zamietnuť, súhlasil s určením výživného vo výške 100,- Eur mesačne. Súd prvého stupňa rozhodol tak, že výživné navrhovateľke priznal vo výške 100,- Eur, s ktorou výškou odporca súhlasil a návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol. S poukazom na uvedené preto nemožno konštatovať úspešnosť navrhovateľky v konaní napriek tomu, že výživné jej bolo priznané. Odvolací súd má za to, že v danej veci bola potrebná aplikácia ust. § 142 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov právo.

Na základe uvedeného s poukazom na obsah spisu a z neho vyplývajúce závery odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutej meritornej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania podľa 220 OSP zmenil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému odporcovi však ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.